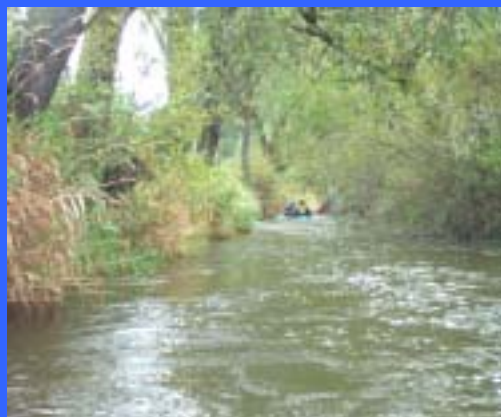

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 29.

Zdarma, děti do 10 let 50% sleva

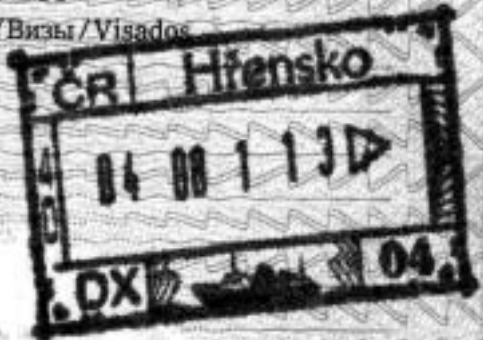
31. října 2001

TEL 1002
MOTO
M

VÍZA

/Visas / Визы / Visados

Stalo se

Teplá, Střela

Po tak dlouhé době se opět scházíme před loděnicí a opět v hojném počtu. Přišla i spousta nových lidí, všichni jsme na vodu celí natěšení.

Protože je náš vlek v opravě, musíme si půjčit jiný. Je sice starší, ale větší a tak nemusíme loď vázat tak na těsno. Špatnou zkušenost z minulého zájezdu máme s naším řidičem. Jsme zvědaví, jak obstojí nyní. Po navázání vyjíždíme směrem na Karlovy Vary. K našemu údivu však hlemýždím tempem. Pan řidič nám v každém údolíčku způsobně brzdí, abychom po jeho projetí mohli za mohutného zvuku převodovky pomalu stoupat vzhůru. Občas máme pocit, že půjdeme tlačit. Po krátké pauze, kdy nám v motoru praskla nějaká hadička, se dostáváme na Lomničák. Předpověď sice slibovala špatné počasí, nám však mezi mraky nám probleskuje sluníčko. Z hráze letos vodu nepouští. Na Teplou, která má perfektní stav, přijíždíme velmi pozdě. Je jasné, že ji stihneme sjet jen jednou. Po jejím splutí se scházíme pod mostem na Ohři. Odtamtud pomalu splouváme k vodní peřeji Hubertus, kde někteří již začali trénovat. Malá skupinka se vydává dál ke Kyselce. Táboříme na levém břehu Hubertusu, takže si užíváme s převážením věcí přes řeku.

Ráno zjišťujeme, že máme prázdné kolo u vleku. A tak, přestože jsme vstávali velmi brzy, na Střelu dorážíme pozdě. Dalším důvodem byla i závada na motoru. Pozitivní stránkou je, že se z mlhavého rána vyloupl krásný den. Zúčastňujeme se závodů VTJZ a někteří se opravdu snaží. Zpáteční cesta se nekonečně vleče a dětský oddíl se začíná bavit po svém. Nakonec je „uklidňuje“ František Kail.

Všichni doufáme, že toho zabrzděného řidiče už neuvidíme.

D H

Podzimní Vltava

Nepatřím k lidem co pozorují kalendáře a počítají si dny, které mohou strávit doma. Tak se stalo, že letošní svátek Svatého Václava který vyšel na pátek, jsem přehlédnul. Připomněl mi to až František Kail, který přišel s myšlenkou, že by se původně plánovaný zájezd mohl o den natáhnout. Zaujalo mě to a uspořádal jsem bleskovou anketu, z níž vyplynulo, že většina dotázaných je pro. Bylo rozhodnuto. Podle programu jsem naplánoval Vltavu, pro kterou hrálo jak počasí, tak vodní stav. Původně zamýšlená Nežárka zůstala v záloze. Vyhlásil jsem pohodový zájezd, půjčil jsem si plastovou deblovku a nabídnul jsem své lásce Hance, ať jede se mnou. Nakonec se mi přihlásilo asi pětáct lidí.

Vyráželi jsme v pátek ráno a cesta byla příjemná až k Příbrami. Tam začala série objížděk. Autobus rychle brázdil silnice třetí třídy a vlek za námi vlál jako kus hadru. I přes divokou jízdu z vleku nic neulítlo. Ve Strakonici jsme nakupovali v místním supermarketu. Celé Strakonice se však rozhodli pro totéž. Všichni. Trvalo snad hodinu, než jsme dostali svých požadavků a vymanili se ze spárů fronty u pokladen. V jedenáct jsme vystupovali na Soumaráku. Sluníčko svítilo na krásné modré obloze, a teplý vánek občas zavál od lesa houbovou vůni. Na plavky to však nebylo. Přeci jen byla

znát místní nadmořská výška. Zdejší tábořiště zelo prázdnotou. Vyjížděl jsem jako poslední. Vzpomněl jsem si, jak tu bývá v červenci plno. Loď často musí čekat ve frontách na průjezd kolem zúženého místa. Teď byla poklidně kličkující řeka jen naše. Začínající podzim vykouzil nádherný den a šumavská krajina nám při tom ukazovala svoji nedotčenost. Těžko popsatelná krása. Jak přibývali kilometry, byla řeka stále klidnější, až konečně začalo vzdutí Lipenské přehrady. K mostu v Nové Peci jsme přijeli kolem pátý. Autobus na nás čekal a někteří již měli postavené stany. Před večerí jsem se rozhodl jít na průzkum blízkého lesíka. Během hodinky jsem se mohl těšit nejen na houbovou polévku. Noc byla příjemně studená.

Ráno jsme se sbalili a přiblížili jsme se autobusem do Vyšáku. Začínali jsme pod kempem. Město se s námi rozloučilo zbrusu novou šlajsnou, prvním místem kde se dalo pořádně trénovat. Jez Herbertov mě příjemně překvapil. Pod otevřenou šlajsnou zela pořádná žumpa. V Rožmberku na náměstí po nás okamžitě chtěli nemalé parkovné. Tohle město ve mně vzbuzuje nedůvěru. Na zdejší kemp, ale vzpomínám rád. Konec plavby zakončil dětský oddíl hromadnou koupelí. Tábořili jsme na Brané. Autobus parkoval na druhé straně a tak jsme si užili s převážením věcí. Na druhou stranu tu ale byl klid a lesy plné hub. Snad všichni jsme je měli k večerí. K dispozici tu byla i místní osvěžovna, čehož jsme hojně využili.

V neděli jsme vstávali do mlhy a do zmatků. Kdosi (prý Honza Hart) rozhlásil, že se mění čas a tak nebylo jasné, kdy vlastně odjíždí autobus. Vše se záhy vysvětlilo, Honza si jen spletl měsíce. Na vodu jsem opět vyrážel jako poslední. Je to holt úděl vedoucího zájezdu. Autobus na nás čekal na začátku Českého Krumlova. Jezy v Krumlově byly super. Vrcholem všeho byl ten „královský“ přímo pod hradem. Cvičili jsme na něm snad hodinu. Na Prahu jsme odjížděli v půl čtvrté.

Před vjezdem do Českých Budějovic začalo pršet a vypadalo to, že jen tak nepřestane. Víkendové pěkné počasí, které vylákalo z domovů mnoho chalupářů, však „způsobilo“ totálně ucpané silnice už před Táborem. Cesta do Prahy tak trvala necelých šest hodin. Byla to pořádná doba a dětský oddíl to dával jasně najevo. Zlatým hřebem bylo, že jsem dostal vynadáno od jistého tatínka, jehož dítě bylo s námi v autobusu za to, že jsme „způsobně“ čekali v koloně. Trochu jsem to nechápal. Po celou dobu čekání jsem měl v pohotovosti mobil, stačilo zavolat. Důležité bylo, že radost z nádherně stráveného víkendu mi to nemohlo sebrat a tak se s Vámi těším na další pohodový zájezd na vodu.

Pavel Drbal

Vavřínecký potok - Výrovka

Tak už je to tady. Kýžený termín Vavříneckého potoka je tu a my se chystáme na jeho pokolení. V sobotu se scházíme v loděnici v 7 hodin a začínáme navazovat na vypůjčený vlek. Místa na vlek je dost a tak jde navazování snadno. Vyrážíme v 7:45 a zastavujeme na nákup v supermarketu na Smíchově. Po doplnění nezbytných zásob na přežití dvou dnů odjíždíme směr Vavříneček. Cestou ještě zjišťujeme stav

na Kocábě, ale celotýdenních 65 cm ve Štěchovicích není pro deblovky zrovna optimální. K Vavřinci dorážíme kolem desáté, ale i přes tak brzký čas zůstáváme s naším autobusem zcela vzadu, pár stovek metrů od vody. Silnice se díky neukázněným řidičům-vodákům, kteří jezdí proti doporučenému směru objíždění, stává rychle neprůjezdnou a tak to někteří řeší tím, že si objíždí trasu nacházejí na místním poli. Ihned po příjezdu jdou pro startovní čísla a zaplatit vodné. Startovné na VTJZ stojí 40,-Kč a splutí za oba dny 20,-Kč. K mému překvapení se VTJZ účastní z Motorletu celkem 17 lodí. Musíme ovšem čekat až na nás přijde řada. Jelikož se naše čísla pohybují v rozmezí 299 – 314, tak si někteří krátí čas házením létajícího talíře, jiní si kopou s volejbalovým míčem(!) a ostatní se jdou projít po okolí. Start první lodi je ve 12:00 hodin. Ihned po startu prověří schopnosti vodáků nízká lávka. Po překonání následuje silně meandrující úsek se stromy v řečišti. Někteří jej zvládají s přehledem, jiným způsobuje drobné problémy a pro některé je to velký oříšek. Cestou absolvujeme veškerá brankoviště a po jejich úspěšném projetí se naším cílem stávají Toušice, kde nad kaskádou je i cíl VTJZ. Někteří si pro zvýšení svého adrenalinu dávají i kaskádu, která má letos díky vyššímu stavu vody oproti létům minulým i jiný tvar průtoku. Po dojetí do Toušic k silničnímu mostu hledáme autobus, který na nás již čeká v místním areálu zemědělského družstva. Postupně navazujeme, vybíráme si občerstvení – chléb se sádlem a čaj a já se během toho všeho dozvídám, že na startu je jeden člověk od nás s kajakem a dalšího účastníka zájezdu máme v nemocnici s vykloubeným ramenem. Po navázání vyrážíme pro trosečníka na start a následně na to do Kouřimi, kde máme zajištěno ubytování ve sportovní hale. Po vyřízení všech formalit spojených s ubytováním se všichni ubytováváme a já s Pavlem a Soňou vyrážíme autobusem do kutnohorské nemocnice. Ve vrátnici nás odmítají s autobusem do areálu nemocnice pustit, a tak jdeme pro Zdeňka pěšky. Na oddělení nám vybíhá Zdeněk naproti v krásném nemocničním obleku zvaném anděl. Následně ho odevzdává do sesterny a jde s námi jen tak v plavkách a v bundě, kterou jsme mu zapůjčili, přes celý nemocniční areál. Cestou jsme terčem nechápavých pohledů a kdybychom tam se Zdeňkem nešli my, nevím kde by jako „exhibicionista“ skončil. Cestou nám vypráví cosi o svých halucinacích v narkóze, o tom jak je tu velmi milý personál a hlavně o tom jak spolubydlícímu i přes zákaz cokoli jíst „sežral“ celou večeři. Po příchodu do autobusu zjišťujeme, že jsme celou cestu do Kutné hory absolvovali s otevřenými zadními dveřmi a že řidič cestou ztratil konev a kýbl na vodu. Zpáteční cesta se díky „dobře“ značené objíždce neobešla bez bloudění. Po příjezdu do haly hrajeme s ostatními volejbal a basket. Někteří se vydávají do místní osvěžovny.

Ráno je odjezd naplánován na 9:30 což se nám po letmém úklidu a předání haly daří. Přijíždíme na silnici vedoucí k Vavřinci a stojíme cca o 200 metrů blíže ke startu. Je tu o poznání méně lidí než předchozí den. Vyjíždíme ve větším poklidu než včera a cestou se snažíme také trénovat. Někteří jedinci cestou trénují správnou techniku cvaků. Nacházejí se i tací, jenž mají během prvních 3,5 km deset, ano, čtete dobře, deset cvaků. V další části průměr trochu snižují, ale se svými cca patnácti krysami na 15,5 km jasně vedou a v cíli vyhrávají titul „krysy zájezdu“. Ale zase na druhou stranu

i přes takovéto útrapy absolvují celý potok až do konce, i když je jim cestou nabízena možnost plavbu ukončit. Po dojezdu poslední posádky navazujeme a kolem 16:00 se vydáváme ku Praze. Zde jsme o něco dříve než dle plánovaného návratu, ale to si myslím nikomu nevadí. Vlek odvážíme do vedlejší loděnice a rozcházíme se ke svým domovům.

Celkem jsme za oba dny najeli 31 km vody obtížnosti WW I – WW II, ti co si dali kaskádu tak ještě WW IV. A jelikož to byl poslední vodácký zájezd letošní sezóny, tak vám všem přeji, aby jste do následující sezóny nabrali dostatek sil a nových zkušeností a těším se na shledanou s vámi se všemi, kteří mají o vodu zájem, na další vodě v příštím roce, v roce 2002.

Tomáš Hocke – Hokejka.

Brigáda tentokrát železniční

Letošní tradiční brigáda byla poněkud netradiční. Namísto práce v lese jsme pracovali v železničním muzeu v Zubrnici. Toto muzeum se nachází na bývalé železniční trati z Velkého Března do Úštěka, kde byl provoz v roce 1978 zastaven. Parta nadšenců trať postupně obnovuje, v současné době je sjízdný úsek Velké Březno – Zubrnice, na kterém jsme také pracovali. Trať je zajímavá tím, že její stoupání je místy i 40 promile, což jí řadí na druhé místo v republice, tedy hned za trať Tanvald – Harrachov – (Szklarska Poreba PKP), která je ovšem ozubnicová. Trať si zahrála i ve filmu, a to jak ještě v době svého provozu (v roce 1975 film Páni kluci), tak dávno po zrušení provozu (Rebelové).

Celkem se nás v pátek na nádraží sešlo osm s tím, že v sobotu dorazí ještě Zajíc s Irenou. Po našem příjezdu do Zubrnice jsme byli ubytováni v lehátkovém voze řady Bac z roku 1961, který je jediný dochovalý v republice. Většina šla hned spát, já osobně jsem se šel seznámit s místním obyvatelstvem do restaurace.

Ráno byl budíček před osmou a po snídani jsme se odebrali k nádražní budově. Na pracoviště jsme byli dopraveni ze Zubrnice na lokomotivě řady 701. Cestou jsme museli přemluvit stádo ovcí, aby se páslo jinde než na trati. Po několika stech metrech jsme na trati spatřili Zajíce s Irenou, z nepochopitelných důvodů jsme zastavili, nově příchozí naskákali do vagonu a jelo se dál. Samotné pálení znepríjemňoval hustý dým, který zamohl celý prostor. Asi ve čtyři hodiny jsme práci ukončili a byli odvezeni zpět do Zubrnice. Zde jsme byli po skupinkách svezeni drezínou, prohlédli jsme si expozici muzea. Potom jsme povečeřeli a šli spát. Já jsem se odebral na večeři do místní občerstvovny.

Ráno jsme se vzbudili okolo osmé, rychle jsme se nasnídali a okolo půl desáté jsme se vydali na cestu. Cesta to byla opravdu netradiční, rozhodli jsme se totiž pokračovat po zatím neobnovené části trati přes Lovečkovice do Úštěka. Trať je hned za Zubrnickým nádražím přerušena zaasfaltovaným přejezdem, postupně zarůstá trávou, křovím a stromy, ztrácejí se koleje i pražce. Cesta to byla nesnadná, ale zajímavá. V Lovečkovici jsme však z časových důvodů museli těleso trati opustit. Pokračovali jsme tedy po silnici do Úštěka, odkud jsme se přes Litoměřice a Lysou nad Labem dopravili domů.

Pokud vás trochu zajímá historie, určitě se do Zubrnice zajedte podívat. Stojí to za to.

Jirka Jareš

Skauting

Tento článek nemá posloužit jako reklama skautům, ale popsat naše poznání skautingu.

Nejdříve něco z historie.

Robert Baden-Powel – zakladatel skautingu byl armádní koloniální důstojník, který vychovával vojáky soutěžemi a hrami. Proslul záchranou města Mafeking – Jižní Afrika, kde skupina vojáků pod jeho vedením se ubránila přesile Burů. Po návratu do Anglie začal pracovat s mládeží a v roce 1907 uspořádal první tábor pro 20 dětí. Tento tábor byl velmi úspěšný. R. P si uvědomil, že takové tábory mohou dát dětem krásné zážitky a zároveň připravit budoucí vojáky pro koloniální armádu. Proto napsal několik knih, jak žít v přírodě. Tato literatura byla velmi žádaná a hnutí, které vzniklo se nazývalo skauting. Začalo se rychle rozšiřovat po světě. V roce 1920 se stal R.P. šéfem světového skautingu.

Dnešní angličtí skauti se velmi liší od těch původních. Ovlivňuje je současná technika. Jsou pohodlní a demokratičtí. Snad proto jejich vedoucí nejsou příliš aktivní a dětem život na táboře příliš nekomplikují. Skautské tábory bývají stabilní v jedné z mnoha skautských základen a většinou trvají 8 dní. V nich jsou organizovány jednotlivé činnosti. Pěší a cyklistické výlety, sjíždění řek apod. Skautský oddíl většinou nevlastní lodě, kola – vše si půjčuje od oblastní skautské základny. Ta mu zajistí také instruktora, který odpovídá za hladký průběh celé akce.

Činnosti v táboře jsou organizovány vedoucími, ale nejsou povinné. Například výroba potisku na trička dle vlastního návrhu byla podle mě pro Angličany ta nejzajímavější. Další zajímavá činnost tzv. pioneering – byla spíše hra pro jednoho vedoucího. Občas se některé děti přidaly, ale bylo jich málo - snad 3. Pro nás to byla nová činnost. Pomocí opracovaných kůlů a silnějších provazů postavit most, hvězdu, bránu nebo pozorovatelnu bylo velké dobrodružství. Uvědomili jsme si, že lodní smyčka je základem všech staveb. Postavení takové pozorovatelnu byla práce na dvě odpoledne, (samozřejmě pod dohledem.) Nakonec jsme ji postavili a využili k překážkovému běhu.

Sportování na táboře není příliš propagováno. Děti nejsou cílevědomě vychovávány ke sportování. Na našem táboře byla pouze jediná táborová soutěž – orientační běh. Ta již byla připravena na profesionální bázi vedoucími areálu a byla pro všechny tábory stejná. Ostatní činnosti se spíše nechávají na dětech. Pokud se dětem nabídnou nějaké hry – okamžitě se účastní. Přehazovaná a vybíjená měly u Angličanů velký úspěch. A co teprve překážková dráha. Na té soutěžily všechny děti.

Závěrem lze říci, že angličtí vedoucí zřejmě byli dobrými skauty, ale pohodlná a demokratická mládež z nich udělala dozorce, kteří bdí nad jejich bezpečností. Neboť ten, kdo nic nedělá nemůže přijít k úrazu.

Pavel Kárník

Informace pro členy TOM

Vzhledem k nutné znalosti vodáckých a tábornických dovedností, potřebných k dobrému zvládnutí letního putovního tábora (LPT), je potřeba, aby se děti více účastnili akcí pořádaných v průběhu celého

roku. Proto jsem pro letošní školní rok stanovil tyto podmínky účasti na LPT: účast alespoň na čtyřech vodáckých víkendových zájezdech a na třech ostatních víkendových zájezdech z toho jeden pěší. 60% středečních schůzek z toho alespoň dvě v bazénu a dvě „podzimní“ běhání. To vše v průběhu školního roku - od září do června.

V případě, že dítě navštěvuje ve středu odpolední školu, lze se domluvit na případných změnách. Víkendovým akcím však nebrání nic.

Děkuji tímto všem členům i rodičům za pochopení.

Martin Kraml - Zajíc

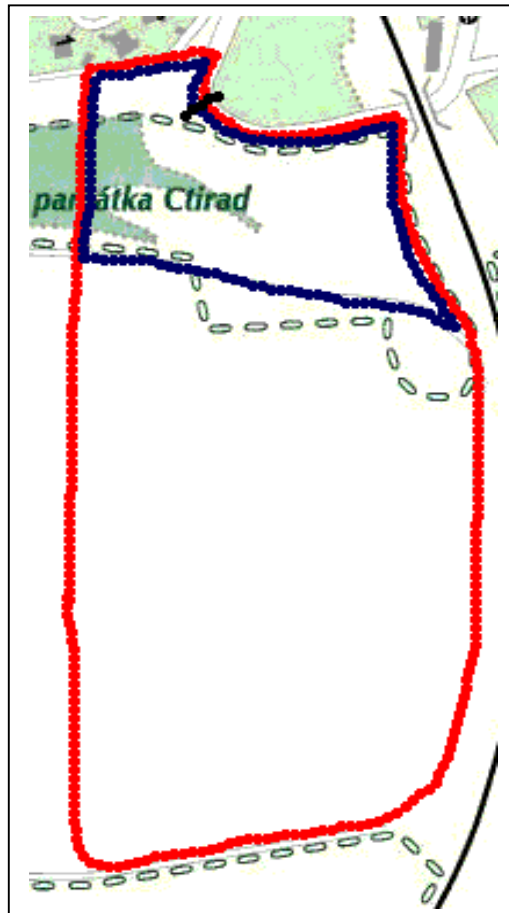
Plánované akce:

10. 11. Běh o koláč panny z Dívčích Hradů

V sobotu 10. 11. bude naše loděnice pořádat již 18. ročník tohoto tradičního přespolního běhu.

Sraz je v 9 hodin v naší loděnici SK Motorlet. Po příchodu budou závodníci zapsáni a bude vybráno startovní 15,-Kč. Maximální počet je 100 běžců pro všechny kategorie. V 10 hodin se přesuneme ke startu. Tam proběhne výklad trati. V 10:30 se odstartuje hlavní závod - začneme muži a postupně dojdeme k těm nižším kategoriím. Po doběhnutí posledního závodníka (tak za 45 minut) se přesuneme zpět do loděnice, kde již bude čekat teplý čaj na zahřátí. Po zpracování výsledků bude vyhlášení vítězů a předání výborných cen.

Terén a délky tratí. To je věčná otázka. Takže nejdřív kus silnice, potom prudké bahnité stoupání, polní cesta, přeběh přes rozorané pole, zase cestička a

opět kousek asfaltky. Ti mladší pole vynechají a trať bude měřit 1000m (menší opravdu nevedeme, ale i toto jsou schopny uběhnout i malé děti). Ti starší budou kombinovat trasy 1000m a 1750m do úplného vyčerpání těla i ducha. (Pro ty, kterým to pořád nestačí tak je tady mapa trasy.) Doufejme, že se počasí vydaří a bude to stát za to.

10.11. od 13:00 (po skončení běhu) do 16:00 hod se koná pravidelná brigáda v loděnici. Přijďte, práce na loděnici je spousta. Pozor!!! Všichni co nemáte odpracován potřebný počet hodin, máte poslední šanci!!! Neodpracované brigádnické hodiny budou penalizovány!!!

24 – 25. 11. pěší výlet

Dne 24-25. 11. se koná pod vedením Pavla Drbží Drbala pěší výlet do přírody. Vlákem zamíříme do Orlických hor, do míst, kde jsme loni pracovali na lesní brigádě.

Akce je určena především pro děti z TOM. V jednání je možnost přespání ze soboty na neděli ve srubu. V jiném případě budeme spát pod stanem, celtou, nebo pod širákem (záleží na Vás). Jídlo bude společné od sobotní večere.

Přihlásit se je třeba do středy 21. 11. v loděnici u Pavla Drbží Drbala (0605 750516, 72762157), nebo u Martina Zajíce Kramla (0608 519742, 72761721). Tam se taky dozvíte bližší informace o zájezdu.

6. 12. Mikulášská

Nezapomeňte na pravidelný společenský večer. A protože je prosincový, tak možná i s mikulášskou nadílkou!

8 – 9. 12. pěší výlet

Dne 8–9. 12. se koná pod vedením Radka Douděry pěší výlet do přírody. Akce je určena především pro děti z TOM. Spaní ze soboty na neděli je pod vlastním stanem, celtou, nebo pod širákem (záleží na Vás). Jídlo bude společné od sobotní večere.

Přihlásit se a zaplatit zálohu na dopravu je třeba do středy 5.12. v loděnici u Radka Douděry (0604 467353), nebo u Zajíce (0608 519742, 72761721). Tam se taky dozvíte bližší informace o zájezdu.

Eskymáci:

Tak eskymáky učíme i letos. Termínů je celkem pět, bohužel všechny jsou již plné. Takže bereme lidi na místa náhradníků, případně na plavání. Konají se opět v bazénu CZU na Suchdole. Doba trvání je dvě hodiny a k dispozici bude pět lodí na vodě: jeden singl a čtyři kajaky. Pádla a špricky budou k dispozici, stačí si tedy vzít pouze plavky.

Cena za dvě hodiny v bazénu je 100,-Kč pro eskymující a 50,-Kč pro plavající. Nelze platit pouze za hodinu.

Termíny jsou následující:

18. 11. 2001 12:00 – 14:00

15. 12. 2001 15:00 – 17:00

12. 1. 2002 12:00 – 14:00

10. 2. 2002 12:00 – 14:00

17. 3. 2002 14:00 – 16:00

Zájezd hory 19-20. ledna 2002

První zájezd na hory v nové sezóně a rovnou i novém roce. Nicméně vědět, jestli pojedete by bylo vhodné již dříve, uzávěrka přihlášek je nejpozději 3. 1. 2002. Ubytování budeme v Rudníku u Vrchlabí v chatě "U Bedřicha". K dispozici by měl být veškerý dostupný a myslitelný komfort ve formě sprch, toalet, kuchyňky a dokonce i postelí. Lyžovat budeme nejspíše na Černé hoře, kde jsou jak běžecské trasy, tak sjezdovky.

Odjezd jako vždy z I.P.Pavlova v ranních hodinách (nejspíše v 7:00), cestou zastavíme na nákup a pak nejspíše rovnou na lyže. Ceny sjezdovek jsou příjemné, pokud by nám snad středisko nestačilo, můžeme v neděli popojet o kousek dál

Ceny: pro členy: 360,-Kč

pro členy TOM: 360,-Kč (s jídlem od sobotní večere)

pro nečleny: 420,-Kč

Společenská rubrika, aneb drby z lepší společnosti

Jiří Kraml zvaný Králík si našel novou lásku. Jmenuje se Sala, je z Guinei, nemluví česky a její pleť s Jirkovou silně kontrastuje. Je kuchařka, umí dobře tancovat a na hlavě má miliardu copánků. Přiznal se mi k tomu včera U Průšů a byl zcela, ano, zcela střízlivý.

BRIGÁDA 26.-27.10.1994

PAVEL KÁRNÍK
 JIŘÍ KEAHL - KRÁHL
 MARTIN KEAHL - ZAJIC
 EVA KAUTSKÁ
 ADAM KAUTSKÝ
 RADOVAN KAUTSKÝ
 KATKA FURŠTOVÁ
 MICHAL HARTL - CHITROUŠ
 MARTIN HUMPOLEC
 TOMÁŠ HOCKE - HÝŠEČKA
 PAVEL DRBAL
 PETRA KUBELCOVÁ - BOBINA
 IRENA DEŠTALOVÁ
 EMIL NOVÁK
 ALEŠ DVOŘÁK
 PETR HATHAN
 VÍTA DUPEK
 MONTA STEJKAL - JEŽISEK

DĚLE SE DOSTAVILI:
 odpoledne 1.den:
 Hanča a Martin Šurou -
 ráno 2.den:
 Honza Dvořák - Jón
 (právě po příjezdu)
 k obědu 2.den:
 Štěpán Drástel

PROGRAM:

Tentokrát je-e nastalovali
 dívec jako obyčle, ale
 natirali je-e stranky stá-
 goran (Morcuvin) proti zim-
 nima obusu od smrci.
 Byli jme jedna velká
 skupina rozdělena do
 3 podskupin. Během tvrdé
 práce při kládě jako dř-
 vo se některým na stro-
 mech urodili boty a
 ruzaky, klobouky a stany
 S kajak - i s Jüliij
 jme uzházeli dobře.
 Večer je-e chřobotali
 u ohně se libých zrnki
 kytaty. Druhéj den
 je-e opět natirali stran-
 ky relativně nezdvovalou
 chemikálii. Tradici je-e
 našli kupodivu vytlá od-
 lakan kopyta Ježíška. Danc
 oděbní-e vší zakabání
 AHOJ ZA BOK

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Motorlet.
 Šéfredaktor: Pavel Drbal; redakce: Jiří
 Jareš, Pavel Kárník, Tomáš Hocke,
 DH, Martin Kraml; foto: Jicha, archiv;
 korektor: Jaroslav Kraus. Toto číslo
 vyšlo dne 31. října 2001. Veškeré
 připomínky, příspěvky, nápady a
 krytyku zasílejte na adresu: Pavel
 Drbal, Trenčinská 24, Praha 4-
 Spořilov, 141 00. Příjem inzerce
 tamtéž.

Konečné úpravy provedla firma Žbluňk
 společnost s rozumem neomezeným.
 Vydala pochybná Swientkova
 společnost nákladem 110 výtisků.

Internetová adresa:

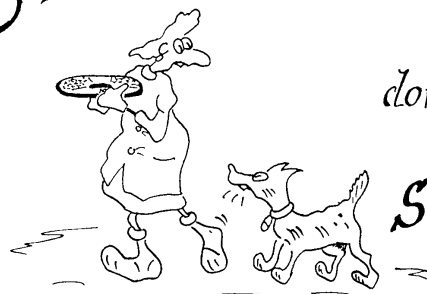
<http://baf.cz/motorlet>

Email: motorlet@seznam.

*TOM kanoistického oddílu
 SK Motorlet
 pořádá
 XVIII. ročník
 přespolního běhu*

© KOZLÁČ PANNY Z DÍVČÍCH HRADŮ

<http://baf.cz/motorlet>

*v kategoriích
 žáci, žákyně
 dorostenci, dorostenky
 muži, ženy
 Startovné 15 Kč*

Sraz v sobotu 10.11.01 v 9⁰⁰ u loděnice SK Motorlet na Zlíchově

spojení: jednu stanicí jakýmkoli autobusem ze stanice metra B Smíchovská - vstupní st.: Lihovar